

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Jvlii Fatii// Societatis Iesv// Liber// De
Morti-//ficatione No-//strarvm Passionvm,// Pravorvmqve
Affe-//ctvvm**

Fazio, Giulio

[S.l.], 1599

XVIII. De indifferentia in conuersatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48673](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48673)

teat, describit, maiore quadam cum animaduersione administrare munus debet, sollicitèq; & vt par est, in singulis aduigilet, quo pacto videlicet conuenienter voluntati Dei & accommodatè ad naturam facultatemq; vniuscuiusque, habita communis boni ratione, munera singulis describat, imperetue. Atq; hoc modo occlusa manebit illa porta, quâ nonnunquam inquietudo magna in Religionem irrepere solet; E contra verò omnes, qua par est, pace ac deuotione Deo famulabuntur.

CAPVT XVIII.

De Indifferentia in Conuersatione.

VONIAM sancta hæc Indifferentia, de qua agimus, etiam in communi personarum conuersatione, quibuscum viuimus, locum habere potest,

pote
indis
cula
mur
adiu
mat
quit
tur.
vici
iusti
mur
repe
vnu
git,
seip
con
ten
ex
sing
die
fili
rit
in

potest, quando videlicet cum ipsis
indifferenter ac sine vlla nota parti-
cularis alicuius affectus conuersa-
mur, visum est mihi huic tractatui
adiungere, ea quæ S. Basilius de hac
materia diuersis in locis scripta reli-
quit. Ita ergo quodam loco loqui-
tur. *Quoniam autem equali inter se*
vicissim charitate amplecti omnes debet,
iustitia violatur, quotiescunque in com-
muni conuentu priuata aliqua coitiones
reperiuntur, aut sodalitates; Qui enim
vnum aliquem magis quàm ceteros dili-
git, is quod non perfecte ceteros diligit, de
se ipso indicio est. Quocirca similiter ex
conuentu reiicienda sunt & turpis con-
tentio, & amor ipse singularis, siquidem
ex contentione odium, ex amore autem
singulari, sodalitateq; suspiciones, inui-
diæq; oriuntur. Quibus verbis S. Ba-
silius apertè declarat, hanc singula-
ritatem affectus & conuersationis
in communitate aliqua religiosa, ef-
se con-

S. Basil.
serm. de
Institut.
Monach.

se contra communem charitatem & Iustitiam, atque ideo sine graui charitatis, concordia, ac boni communis illius loci præiudicio, tolerari non posse.

Basil. in
constit.
cap. 29.

Alibi verò ita dicit S. Basilius *Charitatem quidem habere inter se mutuum fratres debent, non ita tamen, ut duo tresue seorsum à ceteris sodalitate inter se coeant, quandoquidem hoc non charitas est, sed distinctio & distinctum, & eorum qui sic coeunt improbitatis indicium; Si enim communis decus discipline charum haberent, qui tales sunt, sine dubio communem, æqualemq; aduersus omnes charitatē tenerent.* Hæc S. Basilius.

Bona. in
speculo
discipl.
cap. 6.

Idem S. Bonaventura docet, cum inquit: *Esto omnibus benignus, nemini blandus, paucis familiaris, omnib⁹ æquus.* Indicans autem quales esse debeant ij, quibus prædicta familiaritas per-mitti possit, paulò post adiungit;

Si

Si fa
moro
Bea
tra
hun
cūm
letu
nati
tur
qui
setu
hab
ten
ctu
ab
fati
no
hæ
cu
au
ctu
Ni
vo

Si familiarem admittis, sit, quem etas, mores, discretio & honestas insignit.

Beatus item Laurentius Iustinianus tractans de disciplina religiosa, ita in hunc finem scribit. *Socialis natura*

cum sit homo, & socialiter viuere gratuletur, ita prudenter regenda est, ut & natura subsidium, & spiritus non patiatur detrimentum.

Verum quamuis fieri possit, ut quis cum aliis familiariter conuersetur ex quadam Sympathia, quam habet erga ipsos; aut bona etiam intentione & zelo, quod maiorē fructum spiritualem & consolationem ab his, quàm ab aliis, ex tali conuersatione soleat percipere, atq; idcirco non facile repudianda videatur esse hæc singularitas in conuersando; cum in prædictis casibus fructuosè, aut saltem non admodum infructuosè retineri & vsurpari possit: Nihilominus respondeo; duo hæc vocabula *Sympathiam & Antipathiã,*

Iustinia.
de discip.
Monast.
cap. 22.

vt significant certos affectus naturales carnis & sanguinis; ordinariè non bene sonare in ore illorum, qui vitam profitentur spiritualem, nequialiter in nobis locum habere debere, nisi quatenus cum rectitudine rationis ac spiritu religioso conueniunt. Quia verò hæc singularitas conuersationis cum certis personis, ferè nunquam rectitudini rationis ac spiritui reuera Religioso conformis esse solet; sequitur titulo hoc *Sympathie* in casu prædicto nos excusari non posse: imò potius perspicuum est, nos nimie cuiusdam indulgentiæ erga appetitus carnis & sanguinis condemnari. *Qui enim,*

S. Basil,
serm. de
Institut.
Monach.

inquit D. Basilius, in rebus huiusmodi naturam sequitur, is planè declarat se ipsum nondum ex toto à natura recessisse, sed adhuc sub corporis dominatione remanere.

Neque singularitas conuersationis

nis ex bona mente & zelo excusa-
 tionem admittit, quando talis, cum
 animaduertit ex hac sua singularita-
 te se aliis esse offensionem & scandalo;
 nihilominus in ea perseverat, neque
 ab ea se deduci patitur, sicut prudē-
 tissimè à quibusdam Religiosis sui
 temporis factum esse Climachus af-
 firmat; *Vidi iuvenes, inquit, se inui-*
cem castissimo amore, ac secūdum Deum
diligentes, qui tamen, dum aliorum con-
scientiam inde ladi conspicerent, conue-
nit inter eos, vt se ab inuicem ad tempus
elongarent. Et rectè quidem. *Quia,* Bern. ser.
 vt ait S. Bernardus; *sape dum muta-*
tur locus, mutatur & mentis affectus. 6. ad foro-
 rem.

Neque mihi persuadere possum,
 talem zelum bonum esse, & secun-
 dum charitatem, qui hominem ad
 proprium suum commodum cum
 notabili offensione multorum in-
 ducit: Deinde, licet zelus hic non
 esset malus, neque ipsa conuersatio
 repre-

prehendenda; satis tamen alicui esse se deberet, ad hanc familiaritatem deserendam; cum videt eam sine detrimento communis ædificationis continuari non posse. Quod &

Iustinia. B. Iustinianus satis apertè significat, quando de hac materia loquens, ita concludit; Proinde intercidenda est assidua & priuata conuersatio in Colle-

giis seruorum Christi, quæ quanquam in nullo alio reprehensibilis sit, sine proximorum tamen scandalo fieri nequit. Et hoc eò citius fieri debet, quò sæpius contingit, affectum hunc singularem, qui in principio merè spiritualis videbatur, in ictu oculi in sensualem transmutari, cum nescio qua mentis obfuscatione & extinctione spiritus. Quod damnum nobis S. Basilii grauisimis verbis ob oculos ponit. Iuuenis, inquit, siue ætate, siue animo fueris, equalium tuorum consuetudinem defugito, ab illisq; te non secus atq; ab ardentissima flamma procul ab-

S. Basil.
serm. de
abdicat.
rerū hu-
ius vitæ.

ducit
sus ad
dedit
dixit
ritat
terri
gine
C
pori
rigo
flore
bant
vt ex
uissi
bis,
huius
reue
char
mer
ter,
res c
mia
cus
sent
duci-

ducito, quandoquidem illorum opera v-
sus aduersarius, plerosque olim incendio
dedit, & sempiterno igni cremandos ad-
dixit, ac spiritualis videlicet primò cha-
ritatis vana quadam specie illectos, in te-
rerrimam postea Pentapolitarum vora-
ginem precipites deturbauit.

Quod si sancti isti viri suis tem-
poribus, quibus Religiosę disciplinę
rigor, sanctaę simplicitas, tantum
florebat, adeò periculosam cense-
bant hanc affectus singularitatem,
vt ex prædictis eorū sententiis gra-
uissimis, apparet. quantò magis no-
bis, corrupto hoc seculo, à damnis
huius abusus cauendum est, occur-
rendūq; tempestiuè discreta quadā
charitate, & matura prudētia. Id ta-
men interim animaduertere oport-
et, ne nimia cautela simpliciū men-
tes offendantur, neq; è contrario ni-
mia securitate illis incommodis lo-
cus detur, quæ inde prouenire pos-
sent.

K

CA-

*